

DEURNE-ZUID : HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT , H. PIUS X , SINT-JOZEF EN SINT- ROCHUS.

HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT.

Eucharistie- en gebedsvieringen.

Elke week op zondag om 9.30 h eucharistieviering
4e zondag van de maand om 9.30 h gebedsviering
3^e zondag van de maand koffie na de viering.

HEILIGE PIUS X

Zaterdag 17 oktober. H. Ignatius van Antiochië.

17.00 u. Avondviering.

Zondag 18 oktober. Negenentwintigste zondag door het jaar.

11.15 u. Plechtige Hoogmis.

Zaterdag 24 oktober. H. Antonius Maria Claret.

17.00 u. Avondviering.

SINT-JOZEF

Orde van dienst voor Deurne, Sint-Jozef

Weekend van Missio

zaterdag 17 oktober om 18u eucharistieviering

zondag 18 oktober om 11u45 eucharistieviering

Pater Paul Verbruggen (MSC), Onze-Lieve-Vrouw van het Heilig Hart, Stenenbrug zal voorgaan in de vieringen en de homilie verzorgen.

Hij zal vooral vertellen vanuit zijn ervaring als missionaris in diverse contreien.

zondag 18/10 misintentie: jaargetijde Pieter Lenaerts

SINT ROCHUS

Zaterdag . 17 oktober. H. Ignatius van Antiochië.

08.00 u. Ochtendviering

18.00 u. Kinder- en gezinsviering.

Zondag 18 oktober. Negenentwintigste zondag door het jaar.

08.30 u. Ochtendviering.

09.30 u. Hoogmis. Jgt. Josfien Schrijvers; Zlm. Rika Van Bosch; Zlm. Hugo Van Mol; Zlm. Lydia Wouters en Zlm. Maria Wuyts.

Maandag 19 oktober. HH. Johannes de Brébeuf en Isaak Jogues en H. Paulus van het Kruis.

08.00 u Ochtendviering

Dinsdag 20 oktober.

08.00 u. Ochtendviering

19.00 u Avondviering

Woensdag 21 oktober.

08.00 u. Ochtendviering

19.00 u. Avondviering

Donderdag 22 oktober. Kerkwijdingsfeest.

8.00 u. Ochtendviering.

Vrijdag 23 oktober. H. Johannes van Capestrano.

08.00 u. Ochtendviering

19.00 u. Avondviering

Zaterdag 24 oktober. H. Antonius Maria Claret.

08.00 u. Ochtendviering

18.00 u. Kinder- en gezinsviering.

ARTIKEL WARD WENE .

Priester, tussen God en mens (3)

Zes enorme voorbeelden van pastoors, 131 jaar drijvende krachten voor onze parochie.

Eerste pastoor: Z. E. Hr. Franciscus Stanislas Vervoort (°1849-1911)

In oktober 1887 stond de houten noodkerk op de Herentalsebaan "in 't droog". Een priester voor

de kapel zou geen inkomen krijgen van het bisdom of de staat. De inwoners van Deurne-Zuid betaalden dus de kapelaan, Stanislas Vervoort, en zorgden ook voor zijn huisvesting. Lichtmis 1888, op 2 februari om 7 uur droeg de nieuwe kapelaan zijn eerste mis op in de nieuwe houten noodkerk. Hij werd ook de grote promotor om Deurne-Zuid te erkennen als parochie.

Op 20 april 1890 vergaderde voor het eerst de Kerkfabriek van de Sint-Rochusparochie in de voorlopige pastorie op de Herentalsebaan over de noodkerk. In 1899 werd hij benoemd tot pastoor. Hij was toen 50 jaar oud. Toen begon hij te werken aan zijn tweede grote doel, het bouwen van een volwaardige stenen kerk want in 1891 was de houten kerk reeds veel te klein. Er waren toen 2600 parochianen over 900 ha verspreid, sommigen woonden 2 tot 3 km van de noodkerk. Men wou de kerk bouwen op een stuk grond gelegen tegen de steenweg lopende van de Herentalsebaan naar het Exterlaar. Op 24 april 1891 gaf de Minister van oorlog, generaal Brassine toelating om de kerk daar te bouwen. Op 21 maart 1892 werd het lastenboek en het bestek voor de kerk door de Kerkraad goedgekeurd. 31 augustus 1892 werd de eerste steen gelegd van onze Neo-Gotische kerk, naar het ontwerp van Bouwmeester Baeckelmans. Op 18 juli 1893 werd de nieuwe kerk

geopend voor de kerkelijke diensten en werd de houten noodkerk verplaatst naar een grond ten zuiden van de nieuwe kerk waar ze dienst zou doen als patronaat-, toneel- en feestzaal en oefenlokaal voor de harmonie de Drij Koningen. Op 14 oktober 1895 werd de kerk plechtig ingewijd door Em. Kardinaal Aartsbisschop Petrus Lambertus Goossens. De plechtigheid begon om 8 uur en was gedaan om 12u30 !? Ook werd in 1895 de pastorie gebouwd. In 1896 gaf het gemeentebestuur toestemming voor de aanleg van het kerkhof. Het afwerken van de kerk zou nog tot 1907 duren. Stanislas Vervoort was ook baanbreker voor het oprichten van een pensioenkas op de parochie. Hij zou 12 jaar pastoor blijven.

Tweede pastoor: Z. E. Hr. Franciscus Coveliers (°1864-1935)

Hij werd op een zonnige zomerdag ingehaald op 9 juli 1911. Hij was toen 47 jaar oud. Zo'n inhaling was toen een fantastisch feest. Alle huizen van de parochie waren versierd en er was een prachtige optocht waarin zelfs 150 paarden. De feesteling reed in een prachtig vierspan. Met hem ontkiemde het verenigingsleven op onze parochie. Er werden in die tijd hongerlonen uitbetaald, er was kinderarbeid en talloze misbruiken. Het vergde moed toen om zich te verenigen. Toch zamelde men in de fabrieken geld in voor zieken of ontslagen mensen nog voor er sprake was van ziekenkas of werklozensteun. Er werden coöperatieven opgericht om samen dingen goedkoper te kunnen kopen. Er werd werk gemaakt van de vorming van mensen, cultureel en religieus. En natuurlijk hebben de mensen van onze parochie toen ook zwaar geleden onder Wereld oorlog I, velen verlieten toen onze parochie, op de vlucht, soldaat of werken voor de bezetter. In de villa Chafois werd een bibliotheek opgericht. Op 10 september 1924 werd de eerste steen gelegd van het nieuwe parochiehuis door de grote bezieler pastoor Coveliers. Het was een ontwerp van bouwmeester Jef Huygh. Hij was ook de grote stuwkracht voor het bouwen van een school. Hij zou mee de plannen smeedden maar de uitvoering niet beleven. Hij zou 24 jaar pastoor blijven.

Derde pastoor: Z. E. Hr. Jozef Holthof (°1890-1960)

Hij werd pastoor op 15 september 1935 en was toen 45 jaar oud. Tijdens de eerste Wereldoorlog had hij als aalmoezenier vier jaar lang in de vuurlinie, in de loopgraven geleefd tussen zijn soldaten. Hij leidde ook onze parochie door de moeilijke periode van de tweede Wereldoorlog. De oorlogsschade aan kerk en pastorie zou jaren zwaar doorwegen op de parochiële financiën. Hij was een heel volkse figuur die alles weg gaf om zijn parochianen te helpen. Hij weigerde pertinent om een onderscheid te maken tussen 'ne katholiek' of 'ne rooie'. Maar alle problemen konden de groei van de parochie niet tegenhouden. Het aantal kerkgangers nam toe en het verenigingsleven bereikte een grote bloei. Het kinderheil werd opgericht in 1937. Op 25 juni 1939 vierde men het vijftigjarig bestaan van onze parochie. Op 20 september 1953 werd een grootse hulde gebracht aan de volksgeliefde pastoor ter gelegenheid van zijn veertig jarig priesterschap. Op 24 december 1954 werd hij getroffen door een beroerte, zijn ziekte zou er toe leiden dat hij ontslag moest nemen in 1955. Hij zou 20 jaar pastoor blijven.

Vierde pastoor: Z. E. Hr. Robert Raes (°1918-2011)

Hij werd pastoor op 3 juli 1955 en was toen 37 jaar oud. Hij was de pastoor met de kortste ambtsperiode in onze parochie. Maar toch realiseerde hij heel wat. Langs de

ene kant werkte hij in een parochie op de top van haar bestaan zowel voor het kerkelijk- als het verenigingsleven. Anderzijds kwam hij terecht in een parochie waar financieel, na de moeilijke periode van pastoor Holthof, heel wat moest worden bij gestuurd. Het aantal parochianen was toen het hoogst, maar de grootste grondgebied afstand van de parochie aan Pius X en Lodewijk van Montfort werd voorbereid. Maar voor het verenigingsleven loerde toen een nieuw gevaar om de hoek, het heette televisie. Hij was ook de stuwende kracht voor de start van 't Pleintje op onze parochie. Op 1 februari 1960 opende Engelengarde haar deuren, een modern gebouw met vier kleuterklassen en een grote overdekte speelzaal. In 1960 werd hij opgeroepen om een andere taak op zich te nemen. Hij werd door kardinaal Van Roey benoemd tot president van het Sint-Jozefseminarie en werd later Vicaris van het bisdom Antwerpen. Hij zou maar vijf jaar pastoor blijven.

Vijfde pastoor: Z. E. Hr. Luc Van de Wouwer (°1912-1995)

Hij werd pastoor in onze parochie in 1960 en was toen 48 jaar oud. In een tijd waarin het geloven en het kerk zijn flink in vraag werden gesteld, heeft onze vijfde pastoor al het mogelijke gedaan om verstarde vormen met grote omzichtigheid om te buigen, ten einde niemand te kwetsen in de hem erg dierbare parochie. Hij had de gave een minzame begeleider te zijn en een nuchter beheerder. We mogen zeggen dat hij een eigentijdse geloofsbeleving heeft helpen waarmaken. Als hij niet verplicht was geweest, omwille van zijn ouderdom, afscheid te nemen was hij zeker nog gebleven. Het tweede Vaticaans Concilie in de jaren zestig had geen positieve kering gebracht, niet naar de kerkgangers toe maar zeker ook niet naar het aantal priesters. In deze periode verminderde het aantal kerkgangers met ongeveer 2000. Van 2665 in 1962 naar 608 in 1987. Ook het aantal leden van de verenigingen verminderde. Er was veel concurrentie van andere ontspanningsvormen. Maar toch bleef men enorm actief, met veel inzet voor kerk en verenigingen. Hij zou 27 jaar pastoor blijven.

Zesde pastoor: Z.E. Hr. Fons Houtmeyers (°1939-)

Hij werd als pastoor in onze parochie ingehaald op 3 januari 1988. Hij startte met de volledige opfrissing van de pastorie door vrijwilligers, onder meer een grote ploeg uit zijn voorgaande parochie in Geel. Zijn komst gaf zeker aan onze parochie een nieuw elan. Fons kon of kan, de mensen begeistere en aanzetten tot medewerking in kerk- of verenigingsleven. Het opschorten van de koster in loondienst en zijn taken laten vervullen door vrijwilligers gaf de Kerkraad nieuwe financiële armslag om samen met Fons gedurende vele jaren te werken aan vernieuwingen en onderhoud van de kerk. Een hoogtepunt was zeker de viering van 100 jaar parochie in 1989. Hij maakte vele structurele veranderingen mee zoals de nieuwe reglementering voor de kerkraden, centraal kerkbestuur en pastorale eenheden. Maar hij bleef steeds enthousiast mee op de kar springen. Op 30 juni 1991 werd hij ook pastoor van de Pius X parochie, waar hij met evenveel energie te werk ging. Op 30 juni 2014 moest ook hij, zoals zijn voorganger, ontslag nemen wegens zijn ouderdom. Gelukkig heeft hij als administrator nog vijf jaar in de beide parochies gewoon kunnen doorwerken. Vanaf 1 januari 2020 is hij nu toch op pensioen maar ook dat verhindert hem niet om er gewoon mee door te gaan. Hij was officieel 26 jaar pastoor, maar voor ons 31 jaar en hopelijk nog heel lang.

Volgende week het vierde en laatste deel van de reeks.
Ward Wené.

HEILIGE PIUS X

OKTOBER MISSIEMAAND ...

Op zondag 18 oktober is het Missiezondag, maar héél de maand staat in het teken van de Missies.

Het thema dit jaar :

“Samen werken aan een open hart,
de Blijde Boodschap, een warme kerk:
Gods Liefde van harte doorgeven.”

We roepen je op om je hart te openen,
het goede te zien en het slechte om te buigen.

We doen dat in relatie met Christus
die ons zendt én met medegelovigen
uit de hele wereldkerk.

HEB JE HET OOK GEMERKT ?

De voorbije weken werd er hard gewerkt
om alles van kerk en parochielokalen weer fijn te schilderen.
Zo kan het er weer voor een paar jaren tegen.
We proberen inderdaad alles héél fijn te onderhouden,
héél veel Dank dat jullie mee zorgen voor de nodige middelen.

SINT-JOZEF

Bijbelgroep Doorn(e)struik

Omwille van coronamaatregelen zullen de bijeenkomsten van de bijbelgroep Doorn(e)struik, telkens de derde dinsdag van de maand dit jaar niet meer plaats vinden.

Dinsdagen 20 oktober, 17 november en 15 december vrije namiddag voor de deelnemers.

Gedicht van Josée Rombouts uit haar boek "Onderstroom"

Als grote stapelwolken dreigen

Het donkert

in mijn gemoed

bliksemschichten
doorprikken
mijn gevoel
en pijn is wat
me overvalt
leven en beleven
van onmacht
komt onverwacht
en verdwijnt
na enige tijd
in de nacht
zacht, heel zacht...

Grote stapelwolken
dreigen me
omver te slaan
en ik vecht
mijn hart
wordt moe
en wacht...
op de eerste zonnestraal
die uitnodigend lacht
en zie
warmte
wordt weer
kracht...

CAMPAGNEGEBED VOOR MISSIEZONDAG .

Goede Vader

Vanaf het begin bouwt U aan een relatie met ons:
U dwaalt onder uw volk,
kiest Maria uit om U te dienen,
laat mensen met gezag
spreken in uw Naam.

Help ons ook vandaag
te antwoorden op uw liefdesaanbod:
help ons niet enkel uw liefde te voelen,
maar haar ook samen met uw Woord
te verspreiden tot in alle hoeken van de wereld.

Laten we meer dan ooit
kiezen voor liefde en verbondenheid
vooral met onze zusters en broeders in Liberia.
Zij hebben nood aan onze steun
om het pad van vrede en hoop terug te vinden.

Het is de zending die U ons elke dag geeft:
geen lastige opgave,
maar wel een grote genade en vreugde;
een zaadje in ons hart,
van harte doorgegeven!
Catherine De Ryck

Overweging bij de 26ste zondag door het jaar

Ja doen
Matteüs 21,28-32
27 september 2020
Pol Hendrix

Een man had twee zonen. Zo begint Jezus' parabel. Er zijn wel meer bijbelse vaders met twee zonen: Kaïn en Abel, Ismaël en Isaak, Esau en Jakob, Efraïm en Manasse, de parabel van de verloren zoon ... De bedoeling is dat we er onszelf in herkennen. Wie van beide zonen ben ik of herken ik mezelf in beiden? Laat het verhaal je leven verhelderen, laat het openleggen hoe je zelf wordt beheerst door tegenstrijdige motieven, verlangens en doelen. Laat het verhaal vertellen voor welke keuze je zelf staat.

De ene zoon zegt ja, de andere nee. Het is opmerkelijk dat de vader niet reageert op de afwijzing van zijn zoon. Gelet op de geplogenheden van die tijd en op het absolute vaderlijke gezag dat er gold, is dat zeer ongewoon. Het is alsof Jezus deze vader ruimte en vrijheid laat creëren, zelfs voor een negatief antwoord. De vader wil zijn zonen niet beoordelen naar hun woorden, maar naar hun daden. Hij die ja zei, maakt zijn woord niet waar. De andere krijgt spijt en gaat toch, hij 'doet' ja, hij volbrengt de wil van de vader.

Er is nog een derde zoon ... Een die ja zegt en ja doet. Die ware Zoon van de Vader is Jezus. Hij heeft vanaf het begin volwaardig ja gezegd én in vrijheid ten volle de wil van de Vader gedaan – tot het uiterste toe. Zoals Jezus staan ook wij voortdurend voor de keuze. Hij laat ons zien hoe onze keuze steeds zou moeten zijn: ja aan het leven, neen aan de machten van het kwaad en de dood. Uit ervaring weten wij hoe dubbel ons hart kan zijn; hoe dikwijls onze woorden en onze daden uit elkaar gaan. Wij weten hoe dikwijls wij nee zeggen en – erger – nee doen. Maar de kans tot inkeer wordt ons steeds weer geschonken, en naar onze daden zullen wij worden beoordeeld.

SINT-ROCHUS

WE HEBBEN GELOVIG AFSCHEID GENOMEN VAN

Lydia Wouters, weduwe van Marcel Dillen, geboren te Deurne op 10 oktober 1931 en overleden te Borgerhout, WZC Gitschotelhof, op 3 oktober 2020.

We bieden aan familie en vrienden onze innige deelneming aan.

TEKST VAN ERNA, WAARVOOR VEEL DANK .

f0191a42.jpg

Ergens in mij bloeit de jasmijn..

Ongetwijfeld kent u Anne Frank, het jonge joodse meisje dat samen met haar familie tijdens de tweede wereldoorlog verborgen zat in een achterhuis in Amsterdam. Ze werden ontdekt, gearresteerd en werden slachtoffers van de holocaust. Haar achtergebleven dagboek werd in meer dan 70 talen vertaald,

films en toneelstukken volgden. En het achterhuis werd als museum één van de toeristische trekpleisters van Amsterdam.

Maar kent u Etty Hillesum? Eveneens een jonge joodse vrouw uit Amsterdam. Ook zij liet dagboeken en brieven na die men in de jaren tachtig begon te publiceren (Het verstoorde leven). Haar familie was joods maar helemaal niet praktiserend. Vanuit een diepe levensangst en een groot gebrek aan zelfvertrouwen zien we hoe Etty groeit naar een rijke persoonlijkheid. Ondanks alles, ondanks de onzekere toekomst en zal er nog wel een toekomst zijn, groeit ze naar aanvaarding. In haar zoeken naar de zin of de onzin van het leven en midden de extreme omstandigheden rondom haar vindt zij God. Een God die haar niet wordt aangereikt door haar omgeving maar die ze zelf ontdekt, los van eender welke kerk, los van dogma's, los van eeuwen christendom of jodendom, ontdekt ze in zichzelf dat wat ze "gemakshalve maar God zal noemen".

Etty krijgt een baantje in het kamp Westerbork. Vanuit dit kamp werden de Nederlandse joden op transport gezet naar de concentratiekampen. Wanneer haar ouders en haar broer in september 1943 moeten vertrekken, kiest ze er zelf voor mee te gaan. Twee maanden later zal ze in Auschwitz omkomen. Een droef verhaal en toch zelf schrijft ze : "Ik ben bereid in iedere situatie en tot in de dood te getuigen dat het leven schoon en zinrijk is."

Elke godsdienst draagt een enorme rijkdom in zich, een zoektocht van vele jaren. Een rijkdom die ons door anderen wordt aangereikt. De geschiedenis van Etty toont ons dat geloof ook een persoonlijke keuze is. Zijzelf beschouwt haar geloof als een geschenk. Men stelt wel eens de vraag "waar was God in Auschwitz?" Voor Etty echter is God niet almachtig, niet de grote tovenaer, maar is het een God die mensen nodig heeft. "Ja, mijn God, aan de omstandigheden schijn jij niet al te veel te kunnen doen... Ik roep je ook niet ter verantwoording!" En, "als God mij niet verder helpt, dan zal ik hem wel helpen." Ze komt er zelfs toe medelijden te hebben met haar "vijanden" en ze te vergeven. Doorheen de omstandigheden groeit ook haar sociale betrokkenheid. "Men zou een pleister op vele wonden willen zijn", zijn de laatste woorden van haar dagboek.

Op een dag ziet Etty hoe de jasmijn achter haar huis helemaal verwoest is door de storm en de regens. "Maar," schrijft ze, "ergens in mij bloeit de jasmijn ongestoord verder... en ze verspreidt haar geuren rond de woning waar jij huist, mijn God."

TEKST VAN CAMIEL JACOBS. WAARVOOR VEEL DANK ! V-bommen op Deurne-Zuid – een oorlogsherinnering - (Camiel Jacobs)

De eerste V1 in Antwerpen-stad was gevallen op 13/10/1944 in de Schlielderstraat te Antwerpen en onze school (St Rochusinstituut) werd kort daarna voor onbepaalde tijd gesloten.

Dat was een onvoorziene vakantie die we thuis of in de werkplaats van vader, die smid was, al spelend doorbrachten. Ik had wel een oudere broer Louis en drie jongere Casimir, Florent en de jongste Bruno die 2 jaar was en die gedurende de dag nog regelmatig in de kinderwagen in de woonkamer sliep. Een familiehulp hielp moeder in het huishouden.

Mijn oudste broer en ik zongen in het knapenkoor van Br. Paternus en op de fatale 25 oktober voor de bewoners van de Silsburgstraat, gingen we een begrafenis zingen in Wommelgem voor een overleden klasgenootje en zijn vader, verongelukt door de ontploffing van een landmijn nabij het vliegveld van Deurne. We stapten in de rij, twee aan twee, langs de Herentalse Baan, richting Wommelgem. Ongeveer ter hoogte van de Silsburgstraat gekomen sloeg het noodlot, onder vorm van een V1 toe. Er vielen 15 doden en 35 gewonden. Mijn latere echtgenote die in de Silsburgstraat woonde, was gelukkig juist met haar oudste zuster naar Kasterlee bij familie gegaan vanwege het bommengevaar.

Mijn oudste broer en ikzelf evenals de andere zangertjes werden door de luchtdruk weggeblazen tot tegen de huisgevels of zelfs in de gangen van de huizen. We zaten goed onder 't stof en liepen huiswaarts. Onderweg in de Van de Hautelei was het ouderlijk huis van onze familiehulp en daar liepen we binnen om wat te drinken en ons gezicht en kleren wat proper te maken. Daarna liepen we vlug naar huis op 't Exterlaer. Onnodig te zeggen dat onze ouders zeer blij waren ons heelhuids terug te zien.

We woonden dus op 't Exterlaer en genoten van de onvoorziene vakantie, weliswaar regelmatig onderbroken door luchtalarm en dan was het lopen naar de kelder, waar we trouwens 's nachts ook sliepen tijdens die periode.

Op 21 november sloeg dan schuin over ons huis; in wat wij toen "het bos" noemden (een domein van enkele ha, begrensd door de V d Hautelei en 't Exterlaer en met stevige houten latten als omheining waar we tot onze ergernis niet tussen konden kruipen) een V2 in.

De grote wilde kastanje en andere bomen aan de overkant van de straat braken enigszins het impact van de raket die ons en andere geburen verraste daar er geen luchtalarm mogelijk geweest was. Er vielen 3 doden en 4 gewonden. Thuis viel alles nogal mee behalve de aanzienlijke stoffelijke schade. Slechts één jongere broer die in de werkplaats aan 't knutselen was kreeg een snijwonde aan zijn hoofd door vallend glas. Glas lag er ook op de kinderwagen waar peuter Bruno lag te slapen.

Verder zat alles onder 't stof ook het ondergoed dat moeder en de familiehulp aan het klaarmaken waren omdat mijn oudste broer en ik 's anderendaags naar West-Vlaanderen zouden vertrekken waar alles veiliger was. Moeder had een organisatie gevonden in de H. Hartparochie van Borgerhout die zich daar mee bezig hield. Zo kwamen we in Zillebeke en Elverdinge terecht bij gastvrije mensen. Later gingen nog twee broers naar West-Vlaanderen, terwijl vader en grootvader voorlopige herstellingen uitvoerden aan ons huis.

Na het einde van de V-bommenperiode mochten mijn oudste broer Louis en ikzelf ons schooljaar verder afwerken in Elverdinge met dank aan de families Gadeyne en Stragier. Dank U West-Vlaanderen!

Noot: In de periode okt. 44 – einde maart 45 vielen er 4248 V1 en 1712 V2 in het arrondissement Antwerpen waarbij 4229 doden vielen (714 militairen en 3515 burgers) en 6990 gewonden (1169 militairen en 5821 burgers)
BRON: "Antwerpen onder de V-bommen 1944-1945" van Koen PALINCKX.

MISSIEZONDAG ...

Op zondag 18 oktober gaat onze aandacht naar de Missies.

Vanuit de Missies komt nog altijd de vraag: "Help ons de Blijde Boodschap te verspreiden".

Zij kijken nog altijd uit naar onze steun.

Daarom hebben we op zaterdag 17 en zondag 18 oktober weer de collecte voor de Missies.

Héél veel Dank voor Uw bijdrage !!!